

os frem til den konklusion, at den kondomkampagne, som aidsbekæmpelsen meget flot har ført, ikke rammer bredt nok. Det kan godt være, at de unge i dag simpelt hen er trætte af at høre om kondomer, og at det ikke rigtig er en del af deres bevidsthed i den forreste halvdel af hjernten.

Derfor må vi nok begynde at overveje nye metoder til at lave information, for jeg er fuldstændig enig i, at forudsætningen for, at vi kan forhindre uønsket graviditet, er oplysning, oplysning, oplysning og atter oplysning. Men vi skal også være opmærksom på, at de unge forandrer sig. Der skal være andre tiltag for at få oplysningen til at fænge, således at den fører over i en ændret praksis.

Der er ikke nogen her i Folketingssalen, der er i tvivl om, at SF selvfølgelig ønsker at fastholde adgangen til fri abort. De årsager, der i sin tid førte frem til den fri abort, er stadig væk tungtvejende. Der er betydelige hensyn at tage til de kvinder, som af sociale, aldersmæssige eller helbredsmæssige årsager ikke kan gennemføre en graviditet. Deres valg ville være at opsøge en kvaksalver. Det kan vi ikke acceptere i et moderne samfund.

Så tilbage til spørgsmålet om, hvordan vi producerer en oplysning, der rent faktisk flytter de unge, som flytter den gruppe af kvinder mellem 30 og 40 år, hvor antallet af aborter er stagneret, det vil sige, at det er ikke faldende.

I gamle dage, og det er ikke ret mange år siden, havde amterne en forpligtelse til at have præventionsklinikker. Ud over at man fik en kvalificeret oplysning på disse klinikker, havde man også mulighed for at få gratis prævention. Jeg er klar over, at der et eller andet sted i Sundhedsministeriet ligger en rapport, hvor man anbefaler og rent faktisk har et forslag om, at kvinder, der er socialt udsatte, skal have et tilbud om gratis prævention.

Det kan være, at det er én af vejene frem, således at vi kan få fokus på gruppen mellem 30 og 40 år og så selvfølgelig de unge. Tilbud om gratis prævention dér vil nok flytte, men samtidig må vi også erkende, at man ikke kan bevæge sig rundt på en festival, uden at der er et eller andet sted, hvor man får smidt kondomer i nakken – undskyld.

Så er der tilbage spørgsmålet om rådgivningen af de kvinder, der ønsker abort, og her er jeg meget tilfreds med hr. Jann Sjursens præcisering af, at den rådgivning skal være neutral forstået på den måde, at det er en rådgivning,

der retter sig mod en kvinde i en sårbar situation, en rådgivning, som skal tage udgangspunkt i, at hun ønsker abort, men at hun kan have manglende viden om, hvilke sociale tilbud der er, og hvilke præventionsmidler hun fremover skal bruge.

I relation til spørgsmålet om, hvilke sociale tilbud man rent faktisk giver fra samfundets side, vil jeg godt gøre Tinget opmærksom på, at det før den 1. april 1976 var en social begivenhed at blive enlig mor. Da fik man rent faktisk nogle meget kvalificerede tilbud fra det offentlige. De tilbud får man ikke længere. Det er ikke i sig selv en social begivenhed, at man er gravid og ikke lever i et parforhold. Her har vi nok generelt et problem med nogle af de grupper, der søger abort: selv om de får en ordentlig vejledning om de sociale tilbud, er de sociale tilbud ikke ordentlige.

Jeg tror, vi alle sammen er enige om, at der her måske var en vej, vi skulle betræde – ikke her og nu, det koster frygtelig mange penge, og hvad ved jeg, men jeg vil i hvert fald opfordre Folketingets partier til, at vi arbejder videre med denne sag. Er det ordentlige tilbud, vi giver til enlige, der ønsker at beholde deres barn? Får de en ordentlig vejledning? Den skal være neutral, den skal tage udgangspunkt i kvindens ønske om at få abort, men tilbage står: Kan vi ikke gøre noget mere?

Dora Rossen (DF):

Den sag, som vi behandler i dag, har åbenbart 25-års jubilæum, og jeg er så gammel, at jeg godt kan huske debatten dengang. Netop spørgsmålet om abort var meget følelsesladet.

I Dansk Folkeparti mener vi i hvert fald, at spørgsmålet er relevant, og som jeg lige har forstået her, trænger abortloven til en revision. Det lyder egentlig meget godt, for i Dansk Folkeparti har vi hele tiden – og det står også i vores partiprogram – ønsket at begrænse antallet af aborter så meget som muligt. Jeg husker lige så tydeligt, at da lovforslaget dengang kom, og det viser de tal, som ministeren lige er kommet med, var der faktisk nogle, der brugte abort som prævention. Det var jo noget nyt, og det var så dejlig nemt. Det ved jeg selv, for jeg kender i hvert fald nogle stykker.

Vi mener også i Dansk Folkeparti, at vi vil arbejde for, at adoption eventuelt kunne gøres nemmere for netop at få et alternativ til abort. Man kunne også forestille sig, at man prøvede at hjælpe dem, der har lyst til at gennemføre